

PHẦN 38

Ed Sloane nhận thấy viên phụ tá của mình ngồi không yên. Mặc cho gió lạnh đang lan toả khắp trong chiếc xe. Nick Mars đang đổ mồ hôi đầm đìa. Nhiều giọt chảy dài trên khuôn mặt tròn trĩnh của hắn.

Gần như linh tính lên tiếng báo động. Ed Sloane biết là có chuyện tồi tệ sắp xảy ra

- Tôi nghĩ đã đến lúc mình nên vào đó để bắt Lacey Farrell cho rồi đi, - ông nhân mạnh

- Tại sao vậy Ed? - Mars hỏi lại. - Chúng ta chỉ cần chờ cô ta ra rồi bắt cũng được mà.

Sloane không nói gì nhưng rút khẩu súng trong ngòai rồi mở cửa xe ra

- Đi thôi.

Lacey không chắc là mình đã nghe tiếng động nơi cầu thang. Các căn nhà cũ kỹ dường như có một cuộc sống riêng. Tuy nhiên không khí trong căn nhà này đột nhiên đã đổi khác, giống như thể nhiệt độ của nó bất ngờ đã hạ thấp. Lottie Hoffman cũng có cảm giác này. Lacey biết được qua ánh mắt của bà ta.

Sau đó cô biết là có sự hiện diện của tội ác, một sự hiện diện ma quái, xảo trá, quá hiện thực đến mức gần như có thể sờ mó được.

Cũng nổi hoảng sợ áy khi cô thấy Curtis Caldwin chạy xuống cầu thang sau khi đã giết chết Isabelle.

Rồi cô lại nghe một lần nữa. Một tiếng cách thật nhỏ nhưng rất rõ. Không, đây không phải do trí tưởng tượng của mình. Bây giờ cô quả quyết việc này nên tim cô đập mạnh lên. Có một người nào đó nơi cầu thang. Mình sắp chết đây, cô nghĩ như thế.

Cô cũng thấy nổi hoảng sợ hiện trên khuôn mặt của bà Hoffman và liền đưa một ngón tay lên trước miệng để báo bà cố giữ im lặng. Hắn bước xuống thật chậm, như thể hắn đang giở trò mèo vờn chuột với hai người này. Lacey nhìn quanh căn phòng, chỉ có mỗi một cánh cửa mở ra phía cầu thang. Không có lối thoát nào khác. Họ đang bị mắc trong bẫy rồi.

Mắt cô nhìn thấy vật dẫn giấy bằng thủy tinh để trên cái bàn thấp cạnh đó. Nó cỡ một trái cam và có vẻ khá nặng. Cô phải đứng lên mới lấy được nó, một

việc mà cô không dám mạo hiểm. Cô lấy tay phốt vào người của bà Hoffman và chỉ và vật đó.

Chỉ có phần dưới của cầu thang mới được nhìn thấy từ chỗ cái ghế dài, nơi mà họ đang ngồi. Thế là hắn đã có mặt ở đây rồi! Xuyên qua các chấn song bằng gỗ, cô thấy đôi giày bóng loáng của hắn.

Cô cảm thấy một bàn tay run rẩy đưa cho cô cái dãn giấy kia. Cô mới đứng lên, nắm chặt vật đó trong tay và đưa ra phía sau đúng ngay lúc tên giết người mà cô được biết dưới cái tên Curtis Caldwell xuất hiện ngay trước mắt cô, cô dùng hết sức của mình, ném cái vật đó vào ngay ngực của hắn ta.

Vật thủy tinh tròn đó trúng ngay vị trí bao tử của hắn khi hắn bước xuống nấc cuối cùng. Sức va chạm làm cho hắn vấp té và làm rớt khẩu súng. Lacey phóng người tới trước định đá khẩu súng văng ra khỏi tầm với của hắn, trong khi bà Hoffman chạy ủa ra ngoài cửa và hét thật to theo bản năng cầu cứu của một con người.

Qua mặt bà ta, thanh tra Sloane chạy thật nhanh vào trong nhà. Ngay lúc các ngón tay của Savarano chụp được khẩu súng, ông ta đưa chân lên giẫm thật mạnh vào cổ tay của hắn. Ngay sau lưng ông ta, Nick Mars chia súng vào đầu ông sẵn sàng bóp cò.

- Không! - Lacey la lên.

Sloane liền xoay người lại và đánh vào cánh tay của người phụ tá của mình, làm chên viên đạn trúng vào đùi của Savarano, khiến hắn hét lên vì đau đớn.

Như thể ngây dại, Lacey nhìn Sloane còng tay kẻ đã giết chết Isabelle Waring, và nghe tiếng còi hụ cảnh sát ở ngoài đường đang tiến đến gần. Sau đó cô mới dám nhìn vào ngay đôi mắt đã ám ảnh cô nhiều tháng qua. Tròng mắt màu xanh lơ, con người màu đen tuyền, đôi mắt của kẻ sát nhân. Nhưng cô khám phá ra một điều khác nữa.

Nỗi sợ hãi.

Bất ngờ ông tổng trưởng lý Baldwin cũng vừa xuất hiện cùng nhân viên của ông ta. Ông hét nhìn Sloane đến Lacy rồi cả

Savarano.

- Như thế ông đã nhanh chân hơn chúng tôi rồi đấy. - ông nói bằng giọng đượm vẻ thán phục. - Tôi hy vọng bắt được nó trước ông, nhưng không sao. Một việc thật tuyệt vời. Tôi xin ngả nón chào thua.

Baldwin cúi người xuống Savarano.

- Xin chào Sandy, - ông nói thật nhẹ nhàng. - Tao tìm kiếm mày đã lâu lắm rồi. Tao sẽ chuẩn bị một cái chuồng cho mày, cái tốt nhất, cái phòng giam nhỏ nhất của Marion, tại nhà tù liên bang khắc nghiệt nhất của đất nước này. Bị giam hai mươi ba giờ một ngày và đương nhiên là phải bị biệt giam rồi đấy. Có thể như vậy sẽ không đáp ứng lại ý thích của mày, nhưng biết đâu đấy. Có nhiều tên sa sút tinh thần mau đến mức chúng không còn biết thiết gì nữa. Mày thử nghĩ xem Sandy. Một cái chuồng cho riêng mày thôi. Một cái chuồng thật nhỏ. Chỉ riêng một mình mày thôi cho đến cuối cuộc đời của mày.

Ông đứng lên và xoay người qua Lacey.

- Thế nào cô Farrell, mọi việc đều ổn chứ?

Cô gật đầu, vẻ mặt còn đầy vẻ ngạc nhiên.

- Nhưng không giống tên này đây. - Sloane mới tiến gần Nick Mars mà giờ đây gương mặt đã trắng bệch như phấn vậy. Ông tước khẩu súng của anh ta, lấy một cặp còng từ trong túi áo vét ra. - Đánh cắp tang vật là một tội nặng rồi, nhưng tội cố ý giết người còn tệ hại hơn nhiều. Mày biết mày phải làm gì rồi, có đúng không Nick?

Nick đưa hay tay ra sau lưng và xoay người lại. Sloane tra còng vào cổ tay anh ta.

- Bây giờ chúng thật sự thuộc về mày rồi đó Nick, - ông nói với nụ cười cay đắng.